

reagerer mod at snævre sig ind bag de høie Toldmure paa en saadan Maade, som det mange Steder nu sker. Derfor maa man søge en Udvei, men vil ikke gaa til almindelige Toldnedsættelser, og søger saa ligesom at brude sig ud af den Situation, man selv har skabt, ved Hjælp af Handelsstraktater med de Lande, som man ikke tror vil kunne gjøre En saa overvættets megen Fortræd i Konkurrencen. Men jeg tror ikke, at den ærede Minister vil megte, at den nyeste Historie viser, at det ikke er let at afslutte eller opretholde Handelsstraktater under den nuværende Beskyttelsesstrømning. Handelsstraktaternes Blomstringstid var, dengang Cobden kom til Frankrig som Frihandelsideens Apostel, og vandt Napoleon den Trede for sine Planer, og da saa senere hen den ene europæiske Tariff efter den anden forandrede sig i Frihandelsretning, da var der gode Betingelser for Afslutning af Handelsstraktater. Men da man saa senere slog om og gik i modsat Retning, fik man at se, at flere Handelsstraktater bleve opsigte end afsluttede, og den senere Tids Traktathistorie viser gennem mange Exempler, saaledes bl. A. Toldkrigen mellem Frankrig og Italien, at Handelsstraktatssystemet, som under gunstige Forhold kan virke saa gavnligt til Fremme af det frie Samkvem mellem Nationerne, ogsaa anvendt i disse moderne Theories Tjeneste kan blive et ødelæggende Vaaben i den ene Stats Haand mod den anden. Jeg nærer ikke synderlig Tro til, at det vil kunne lykkes os at faae en Traktat med Sverig, som vi kunne staa os ved, medmindre vi ville binde os paa Hænder og Fødder og saa at sige udlevere os til Sverig. Vi have vel hørt, at Tilhængere af det i Sverig nu herskende protektionistiske System have udtalt sig til Fordel for en saadan Handelsstraktat; men jeg tror dog ikke, at man skal lægge synderlig Vægt derpaa. De ville naturligvis være meget glade ved at kunne fastne Systemet hjemme hos sig selv ved traktatmæssige Vaand. Men gaa vi ikke ind derpaa, vil der ikke være megen Udfigt til en Handelsstraktat. Iøvrigt tror jeg med den høitærede Minister, at det ikke vil være rigtigt, at vi, naar der overhovedet er Udfigt til, at man i Sverige vil gaa ind paa en Handelsstraktat med os, paa nogenlunde rimelige Villkaar, paa Forhaand udlevere de Positioner, hvor vi have Noget at byde. Det er ganske naturligt, og det er Noget, som bekræftes af Handelsstraktaternes Historie, at det Tidspunkt, hvor man gaar over til et nyt Toldsystem, ogsaa er det naturligeste til Afslutning af Handelsstraktater; de to Ting høre nøie sammen, og

man har ofte netop fjædet dem sammen saaledes, at Handelsstraktat og Toldreform ere gaaede Haand i Haand. Jeg har ikke Noget imod, at man forsøger noget lignende her, og hvis den høitærede Finansminister var villig til at indlede Underhandlinger med Sverig og Norge om en Handelsstraktat eller Toldunion og sætte det i Forbindelse med vore Toldforhandlinger her, vilde Ingen være mere glad derved end jeg. Men min Tro paa, at der vil komme noget Resultat ud deraf, er rigtignok ikke meget flippfast. Thi naar vi se de Forsøg, som gjøres i Sverig atter og atter for at komme bort fra Mellemrigsplanen, og paa saa vidt som muligt at undgaa alle Indrømmelser til Fremmede, tror jeg ikke, at den Tale, som ogsaa føres i Sverigs protektionistiske Kredse om Toldunion og Handelsstraktat, er Andet end et naturligt Forsøg paa at brude sig ud af en falsk Situation, saaledes som jeg før karakteriserede det. Vil man lægge megen Vægt paa en Udtalelse af en svensk Bidenstabsmand paa det nationaløkonomiske Møde her i Sommer, vil jeg dog advare imod, at man tillægger den for stor Betydning, da denne Mand ikke har nogen særlig politisk Indflydelse, og navnlig, fordi det vel vides, at man i de protektionistiske Kredse i Sverig ikke var meget glad ved hans Udtalelse, og i det Hele helst vilde have undgaaet at faae Sagen under Debat hernede.

Finansministeren (Strup): Det ærede Medlem, som nu satte sig, havde forstaaet min Udtalelse om, at man maatte følge den protektionistiske Strømning, der gik gjennem Verden, saaledes, at jeg mente, at fordi Andre gjorde Noget, maatte vi ogsaa være med. Jeg tror, at jeg havde Grund til at vente, at i alt Fald det ærede Medlem ikke havde tillagt mig en saa urimelig Tanke som denne, og det forekommer mig heller ikke, at det, jeg udtalte, i mindste Maade kunde begrunde en saadan Opfattelse af min Betragtning af Forholdene. Naar jeg f. Ex. for gjorde opmærksom paa, at man nu i Sverig havde vedtaget en Told af 50 Kr. for Heste, at det efter min Mening derfor var rimeligt, at vi ogsaa her krævede en lignende Told, er dette jo paa ingen Maade for, som det ærede Medlem bemærkede, at følge Reglen: Die for Die og Land for Land. Aldeles ikke! Men hvad er naturligere, end at vi, naar den svenske Toldlov affjærer for os det Marked, vi før have haft i Sverig, gjøre Noget for at bevare for vore egne Hesteopdrætttere vort eget Marked? Det forekommer mig at ligge saa overordentlig nær, at det ikke behøvede nogen nærmere Udvi-